

6. søndag efter påske - 2. tekstrække

Nygårdskirken 12. maj 2024, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 17, 20-26

Salmer: 722; 417; 289; 330; 226, v.6; 291

Gud – tak for samhørigheden hos Dig! Amen.

Man går ikke nødvendigvis i kirke, fordi man *tror* – men man kommer til at tro *af* at gå i kirke! For tro er at *høre* og så komme til at høre *til* og høre *sammen*! Ved at komme her vokser roen, trygheden, tilliden til hinden og til at det nok skal gå alt sammen. *Det er så hyggeligt!* siger I, når kirken er blevet en god vane; I er kommet til at høre til her! Og at vi hører til og føler os hjemme i tilværelsen, det er præcis det, Jesus kom til Jorden for at hjælpe os med: At høre til i livet, trods svære vilkår – at høre til i vores fællesskabet med hinanden, trods svære relationer! For samhørighed er ingen selvfølge: Hvor kan vi føle os udenfor, misforståede, forurettede – hvor kan vi frygte andres dom og udskamning. Vi kæmper med at holde andre ud – og at holde os selv ud; for vi kan jo ikke overleve uden at høre til hos nogen. Familien fx; den er vores

6. søndag efter påske - 2. tekstrække

base - og den er en kampplads! At høre tæt sammen gør os på én gang stærke og sårbare: Dem, vi er tættest på, formår også at fremprovokere de svageste og grimmeste sider i os. Samhørigheden definerer os på godt og på ondt - og selv den, der vælger at bryde med familie eller venner, må leve videre netop som defineret og såret af den brudte relation. Vi kan ikke leve uden hinanden – og vi har så svært ved at leve med hinanden! Derfor har vi brug for Jesus og hans hjælp: Han har sat os ind i et større livsfællesskab end dem, vi går os bøvler med i det daglige. Vi hører ikke kun sammen med hinanden – *Gud* hører sammen med *os*! Gud blev menneske i Jesus for at vise os, hvem han er: Gud er kærlighed, tilgivelse og barmhjertighed, der rækker ud efter os og vil nå os; vi kan være helt trygge ved at knytte os til Gud! Og *gør* vi det, så definerer vi os som *Guds børn* – og ikke blot som hinandens konkurrenter. At vide at vi altid har Guds fulde opmærksomhed – det giver modspil til vores evige kamp med *hinanden* om opmærksomhed, om adgang til livets lykke og ressourcer. Vores frygt og had og skiftende lyst til at manipulere med hinanden bliver korrigeret af Guds helbredende

6. søndag efter påske - 2. tekstrække

tålmodighed. Og den smule tro, håb og kærlighed, vi selv formår at præstere – den skal vi slet ikke nøjes med: Nej, for Gud tror på *os*, Hans håb lyser for *os* – Han elsker *os*. Og fordi vi er *fælles* om Hans kærlighed, er vi også bundet til hinanden i kærlighed. Vi er *Guds* familie! Gud en del af vores *vi*! *Vores* fællesskab bygger på Guds overbærenhed, Guds generøsitet! Så selv om vi også skændes i *kirken* – ja, sladrer og lyver om hinanden og svigter hinanden også her for at redde vores egen ære; selv om kirken er som *alle* vores andre relationer her på Jorden, så har Guds kærlighed frit løb iblandt os; Gud tilbyder os gode kræfter *udenfor* os selv, som vi frit kan øse af. Når vi tænker på Gud, er det Jesu ansigt der toner frem: Hans milde, tilgivende og helbredende blik! Når vi ser på hinanden, så skal vi også se efter Jesu milde ansigt dér: Ligesom Gud ser *ham* i os, ser sit elskede barn i hver eneste af os – sådan skal vi også øve os i at se *ham* i hinanden, se Jesus, se Guds elskede barn i hinanden.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.